

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniška ulica št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6 uri popoldne.

Štev. 188.

V Ljubljani, v soboto 20. avgusta 1887.

Letnik XV.

EINSPIELER — zlatomašnik.

»Oj Korotan slavní, oj Korotan davní,
Kaj danes krasíš se z obleko žrnó?« —
»Moj vodja veljavní, moj vodja preslavní
Obhájal svoj prazník bo: mašo zlató!«

Na tisoče Slovencev se bo zbralo jutrajšnji dan v starodavnem Korotanu, v krasni Rožni dolini, v prijaznih Svečah. Svečenik-zlatomašnik, oče Koroških Slovencev, prvak med sedaj živečimi slovenskimi veljaki, prečastiti Andrej Einspieler, obhajal bo v dragi domači vasi, obdan od naroda slovenskega, kteremu je v ljubezni posvetil vse dušne in telesne svoje sile, celo svoje življenje, svojo zlato mašo! Oči slovenskega sveta obrnene bodo jutri na Koroško, kjer med svojimi praznuje veseli praznik Andrej Einspieler — mož, duhoven, rodoljub! Vzrokov dovolj, da je njemu posvečen tudi naš današnji list.

Rojen 13. novembra 1813 v Svečah v Rožni dolini, stopi Andrej Einspieler po dovršenih gimnazijskih naukah leta 1835 v Celovško semenišče, dne 6. avgusta 1837 je posvečen novomašnik, opravlja 14 let pastirsko službo in sicer 8 let na deželi, večinoma v Nemcih, 6 let pa v Celovci pri mestni župniji, povsod goreč za čast božjo in bližnjega blagor. Od leta 1852—1882 je profesor krščanskega nauka in slovenskega jezika na realki, dijakom oče in prijatelj. Ko dosluži 30 službenih let, stopi v pokoj, kojega sedaj uživa, da toliko laže deluje v javnem, narodno-političnem življenju koroških Slovencev. — Poleg žive besede bilo mu je jekleno pero orožje, katero suče že nad 40 let pod zastavo: Vse za vero, dom, cesarja!

»Slovenskega Prijatelja« letniki od 1856—83, »Šolski prijatelj« od 1852—55, »Jedro krščanskega nauka« l. 1872, zadostno pričajo, kaj je storil naš zlatomašnik kot katehet in duhovni pastir. Njegovi dopisi l. 1848 v »Slovenijo« in za tem v druge slovenske liste, v »Slavisches Centralblatt« v Pragi, v »Südslavische Zeitung« v Zagrebu; njegovi listi: »Stimmen aus Innerösterreich« l. 1861, »Die Draupost« l. 1865, »Slovenec« l. 1865—67; »Kärntner Blatt« l. 1869; »Kärntner Volksstimme« do l. 1883 in »Mir« od l. 1882 do danes, jasno svedočijo, kake zasluge ima Einspieler za politično življenje Slovencev. — »Mohorjeva družba«, kateri je Einspieler duša od njenega početka pa do današnjega dne, kaže Slovcem, da on ni storil samo tega, kar mu je veleval njegov stan, marveč je storil, kolikor je mogel. — Dijaki njegovi, društveniki rokodelskega društva, siromaki Vincencijske družbe so zgovorne priče, da Einspieler ni le lepo učil, da je tudi z obilno radodarnostjo potrjeval svoje nauke.

Tako je živel, tako delal in trpel naš slavljenec od zgodnje mladosti do današnjega dne; sivi starček deluje ravno tako navdušeno in stalno, kakor je pričel mož dozorel l. 1848, in jutri praznuje telesno čvrst in duševno krepak svoje slave dan — svojo zlato mašo!

Goreči duhoven daroval bo svojo zlatomašno daritev, ki mu spričuje, da se je z vednimi daritvami, z neprestano borbo in trpljenjem za čast božjo in srečo bližnjega vedno približeval svojemu vzorniku — velikemu duhovnu po redu Melkizedekovem.

Vneti domoljub molil bo zlatomašnik za blagor svojega naroda; prosil bo prisrčno, da Bog milostno ohrani narod zvest veri katoliški in besedi materini, molil bo posebno iz dna srca za svoj nesrečni Korotan, za rojake svoje, odločene v narodno smrt, naj jih Bog ohrani zveste jeziku njih očetov.

Zvesti državljani prosil bo sreče in zdravja svojemu vladarju, ki očetovsko ljubi vse svoje narode, molil bo zanj v imenu svojega naroda, ki je bil vedno zvest svojemu gospodarju! Tako bo molil in prosil naš slavljenec, njem se pridružijo vsi Slovenci in pridenejo njegovim prošnjam še eno iskreno željo, da milostni Bog Slovcem še mnogo let ohrani zlatomašnika Andreja Einspielerja!

V Svečah je prisijala svečeniku Einspielerju luč življenja: Kakor sveča stal je vedno raven in neupogben za pravico in resnico; čist, kakor sveče beli vosek, bil je vedno njegov značaj; kakor sveče luč svetil in ogreval je vsikdar svoje rojake za vse, kar je pravo, dobro in lepo, držeč se glasila:

Naj grom razsaja, strela vlarja:
Za vero vse, za dom, cesarja!

Kakor sveča goreča sebe povživa, tako tudi danes govori naš zlatomašnik: »Dan se je nagnil!« A mi mu odgovorjamo v njegovem imenu: »Non moriar!« Ne, nikdar! Tvoj spomin, zlatomašnik častiti, živel bo na veke med nami. Ob Tvoji svetli luči prižgalo se je v teku desetletij brezštevila drugih luči, ki bodo po Tvojih naukih in vzgledih svetile in pot kazale svojemu narodu do stalne sreče.

In kaj hočemo Slovenci v dar dati zlatomašniku? — Leon XIII. zlatomašnik izvolil si ga je za svojega častnega komornika; Krški škof mu je izrazil v jako laskavem pismu v imenu škofije priznanje in zahvalo za tolikoletni trud njegov na duhovno-pastirskem, šolskem, književnem in političnem polji; mi Slovenci pa mu darujmo svojo sinovsko vdanost in ljubezen.

Na Koroškem obhaja oče koroških Slovencev svoj praznik, a s starodavnim Korotanom obhaja ga po vsem Slovenskem cerkev in narod, zato pravi Korotan danes po pravici:

Z menoj se raduje, z menoj ga praznuje
Ves narod slovenski, slovanski ves rod!
Presveti se Oče, se škof k njim raduje
Na praznik moža, ki je čislán povsod!

Politični pregled.

V Ljubljani, 20. avgusta.

Notranje dežele.

Staro- in mladočeški listi so se nekaj časa strastno napadali. Naredba naučnega ministra pa jim je dala povod, da so v tem vprašanju sklenili zvezo. „Narodni Listy“ so priporočili slovo med češkimi zastopniki naroda. „Hlas Naroda“, glasilo Staročehov, je radovoljno sprejel mladočeško ponudbo. Ta sprava ima že dobro posledico. Sestavil se bo poseben odbor iz obeh narodnih strank, da se posvetuje o daljnih korakih za obrambo narodnih koristi.

Vojni minister grof Bylandt se je vrnil danes na Dunaj, da se vdeleži **ministerskih** posvetovanj. ob enem prideta tudi ogerski ministerski predsednik pl. Tisza in minister za deželno brambo baron Fejervary. Določili bodo konečno pogodbo s tovarno Werndl-ovo glede pušk repetirk. Ogerska vlada želi, da dobi armada nove puške vsaj v osmih letih.

Vnanje države.

Bolgarski dogodki zanimajo ves svet, ki ugiblje, kako se bo končala zadeva. Koburžan je sicer v resnici knez v Bolgariji, vendar ga vse države v svojih izjavah imenujejo le prince Koburškega. Narod ga sicer povsod veselo pozdravlja, akoravno so poročila o sprejemu gotovo pretirana. — Knez je 17. t. m. potoval čez Šipko in prenočil v Kalofru. V četrtek je prišel v Plovdiv, kjer ostane več dni. Ko je avstrijski konzulat praznoval rojstni god cesarjev, nemški konzul ni razobesil zastave, ker je pretrgal vse zveze z bolgarsko vlado. — Voditelji bolgarskega naroda še vedno upajo, da bodo države potrdile kneza. Tega prepričanja so pa le voditelji, ali držav ne bodo mogli prepričati, da sedanja rešitev bolgarskega vprašanja zagotavlja mir v Evropi in red v Bolgariji. Sploh pa že poročajo listi, da so mnogi bolgarski krogi nezadovoljni z novim knezom. Tako se poroča nekemu francoskemu listu iz Bukarešta: Uradna poročila o srčnem vsprejemu kneza so pretirana. Ko je prince prišel v Trnovo, izročili so mu tudi addresso s tisočimi podpisi, v kateri ga imenujejo vsiljenca in mu preté z revolucijo.

Ruska vlada namerava omejiti pravice židov na Poljskem. Sicer še ni izdala nobenih postav, toda državni svet se že posvetuje o tem. Židje in sploh tuje ne bodo smeli stanovati na kmetih, preseliti se bodo morali v mesta. Židje ne bodo smeli na kmetih imeti posestev, niti izvrševati rokodelskih poslov. Kadar dobi dotična postava veljavo, prodati bodo morali židje svoja posestva. Kdor ima manj nego 600 oralov zemlje, prodati jo bo moral v petih letih; kdor je ima manj nego 300 oral, v treh letih. Židje so pokupili mnogo zemlje, ko je bila odpravljena krepot (Leibeigenschaft). Židje ne bodo smeli več jemati zemljišč v najem. Vse pogodbe se morajo v določenem času razveljaviti. Na posestva sicer smejo židje vknjižiti svoje tirjatve, v najem se jim ne smejo dajati. Na kmetih smejo četrta leta stanovati le oni židje, katerim dovoli gubernator, toda pečati se ne bodo smeli z nobeno trgovino ali obrtnijo. Posebna postava bo določevala, koliko služabnikov sme imeti vsak žid. Tovarne bodo smeli imeti židje na kmetih; v vsaki bo moralo delati najmanj šestnajst delavcev. Židovski delavci bodo smeli delati v tovarnah na kmetih, toda svoje družine bodo morali puščati v mestih. Krošnjariji se bodo smeli le tri dni muditi v posameznih vaseh. Sejme bodo smeli židje obiskavati, pa le tako dolgo ostajati, kolikor časa traja sejem. Gostilnic, žganjarij in enačih kupčij židje ne bodo smeli več imeti. Kdor bo prelomil postave, kaznovan bo s zaporom ali s pregnanstvom v daljne gubernije.

„Pol. Corr.“ piše iz Berolina, da **ruska** okrožnica proti **bolgarskemu** knezu dokazuje, da Koburžan ni z ruskim dovoljenjem odpotoval v Bolgarijo. Prince še vprašal ni nobene države. Vse vesile se popolnoma strinjajo z rusko politiko. Posebno smemo to trditi o Angliji. Ker so vse države o tem edine, ni se bati evropske vojske. „Mosk. Ztg.“ nagovarja vlado, naj odločno postopa glede Bolgarije. Rusija mora tirjati od Turčije odgovornost za bolgarske novejšje dogodke in eventualno zasesti Erzerum in Trebizond. „Journal de St. Pet.“ piše o članku, katerega je objavila „Nordd. Allg. Ztg.“: Besede so jasne in prave ter nas niso iznenadile. Pričakujemo, da Berolinski list vse pové, akoravno vemo, da so v tej zadevi jedine vse države. Kar se tiče prince, spoznal je že svojo napako, vendar še slepo nadaljuje pot pustolovstva.

Francoski bonapartisti so priredili v ponedeljek dva banketa v Parizu. Na povelje prince Viktorja Napoleona je de Rayer poslal zbranim njegovim pristašem pismo iz Bruslja, v katerem se prince razglša kot pretendend francoskega cesarstva. — Zuaní Déroutéde je bil v Nižjem Novgorodu. Francoski listi obširno opisujejo njegov vsprejem. Na kolodvoru ga je pričakovalo mnogo občinstva. Kot gost je bil pri gubernatorji, generalu Baranovu. Na večer so mu priredili banket, katerega so se vdeležili tudi gubernator Baranov, podgubernator Nekludov, predsednik trgovinske zbornice Osipov, mestni zastopiki in mnogi drugi dostojanstveniki. Najprvo napije gubernator caru in francoski rodoljubni ligi. Déroutéde se zahvali, izražajoč srečo, da so ga vsprejeli zastopniki armade in trgovine, dveh faktorjev, ki se dopolnjujeta. Jeden stvarja narodno bogastvo, drugi ga brani. Osipov v svojem nagovoru obžaluje nemški boj proti ruskim vrednostnim papirjem na evropskem tržišču. Šipov izjavi, da so blizo dnevi radosti, ki pridejo za žalostjo. Déroutéde se konečno zahvali vsem in konča svoj govor: Živela francoska in raska bojna slava! — Déroutéde išče povsod le slave in z nagovori slavi rusko-francosko zvezo. „Nord“ je že pojasnil stališče ruskih državnikov glede Francije, da Rusija ne želi zveze s kričači, pač pa s zmerno vlado in njenimi prijatelji.

Ko je umrl **italijanski** ministerski predsednik Depretis, povzdigujejo vladni časniki Crispija v sedma nebesa. Iz njegovega življenja pripovedujejo najmanjše podrobnosti, ki ga slikajo v lepši luči. Čudno pri tem je najbolj to, ker so ravno ti časniki prej napadali Crispija in pisali o njem ravno nasprotno.

O položaji v **Afganistanu** poroča „Times“ iz Kalkute: Poročila iz Afganistana so ugodna za emira. Vstaši so se po bitki 27. julija umaknili v Tirno in se posvetovali, kje se zopet zberó. Iz Kandahara se poroča, da zadnja zmaga emirove armade ni bila ravno sijajna. V Heratu je mir. Iz Kabula je došlo poročilo, da emir v Turkestanu išče pomoči. Železnica iz Čardžuja v Boharo je dodelana.

Izvirni dopisi.

Iz Istre, 15. avgusta. (Slaba letin'a. — Potovanje Čehov. — Sloga med avstrijskimi Slovani.) Po Istri vlada letos strahovita suša. Že dva meseca zaman čakamo dežja, ki bi oživil zemljo, živino i ljudi. Turšica je že začela rumeneti in se sušiti, krompirja i fižola isto ne bo nič. Te stvari pa so poleg vina glavni pridelki tužne Istre. I vina bo po srednji Istri jako malo, ker po necih vaseh smo imeli že po tri ali četrlikrat točo.

Ako se pooblači in se vsi nadjamo pohlevnega dežja — pade ti par kapljice dežja, a ž njim vred toča. Za nekaj minut potegne burja in zopet je vse jasno. Belega žita: pšenice i ječmena je bilo nekaj, a tega se primerno le malo seje. Ubogi kmet! Marsikteri je štel, koliko dolgá bode plačal s svojimi pridelki, a sedaj kazalo mu bode, na novo izposoditi si — seveda za oderuške obresti — denarja, ako bode hotel preživeti sebe in svojo družino.

Take prirodne nezgode pa slabo vplivajo na politični razvoj istrskih Slovanov. Kajti zopet bode treba trkati na vrata brezsrčnih Krnjelov. Ti mu bodo dajali turšice pod oderuški pogoji, a poleg tega jim bodo še morali marsikaj obečati v političnem pogledu. V resnici, človek bi skoraj obupal nad bodočnostjo istrskega Slovana. Tlačijo ga Krnjeli, tlačijo ga Italijani — in ž njimi vred združile so se i prirodne sile in beda.

Iz tega žalostnega razmišljanja vzdramilo me je potovanje vrlih Čehov v Ljubljano in navdušeni njih sprejem v glavnem mestu Slovenije. Vse dni njihovega bivanja po Slovenskem združeni smo bili i mi v duhu ž njimi i z vami, koji ste jih tako bratsko sprejeli. „Spoznavajmo se“, moralo bi biti geslo vsem Slovanom, razkropljenim po prostrani Avstriji. Ko bi se bolje spoznali, gotove bi se bolj ljubili, in ako bi se bratsko ljubili, ponehala bi nesloga, stara slovanska bolezen. In ko bodemo vsi Slovani, živeči v Avstriji, složni, ko bodemo brez razločka vsi drug drugega podpirali, ni se nam treba bati ne Velikonemcev, pa tudi ne Magyarorazaga.

To je želja vsacega pravega Slovana, a strah vseh naših nasprotnikov. Zato si pa polnijo nemški in italijanski listi prazne svoje predale s poročili, izmišljenimi in lažnjivimi o tem bratskem pohodu. Med drugimi došel mi je v roke tudi list z imenom: „Oesterreichischer Reichsbote“. Ta list vsiljuje tudi slovenski duhovščini. Čujmo ga: „An der nationalen Spritzfahrt (!) nach Laibach nahmen über 500 Personen Antheil, darunter der amerikanische Consul in Prag Namens Jonas. Das berühmte Bardenlied des slovakischen Tyrtäus, das „Hej Slovani“, das so wunderbar in „Hrom a peklo“ (Donner und Hölle) ausklingt, bildete die „Ouverture“ dieser czecho-slovenischen Wallfahrt“. Tako toraj piše list, kojega imajo neki za glasilo znanega Lienbacherja. Ljudje, ki tako i jednako pišejo, hočejo potem nas Slované učiti sprave i sporazumljenja! Hodite rakom žvižgat vi i ljubljani vaši možje, ktere povzdiguje do nebes le zaradi tega, ker so zmerom pripravljeni jemati nam naše šole, posebno tiste, v kojih je slovenščini privoščen kak dostojniši broj ur i tvarin, ktere se v materinem jeziku podučavajo.

Zato še jedenkrat: složimo se, ne vdajmo se! Sloga vlada naj med vsemi Slovani, sloga vladaj pa tudi med nami rodoljubi. Ne delajmo med saboj razlik, ne prezirajmo se, nego vsak delaj po svojem stanu i po svoji moči na razvoj i vsestranski napredek dobrega našega naroda. Skrbimo zato, da se nam ne izgubi noben mladenič, delajmo na to, da se bode mladina naša vzgojila na trdni versko-nravni in narodni podlagi. Le ako na ta način izredimo sinove naše, onda smemo se nadjati, da bodo značajni. In če bodemo vsi jedini v takem

LISTEK.

Prečastitemu gospodu
Andreju Einspieler-ju,
častnemu komorniku
in zlatomašniku 21. avgusta 1887.

Preživel si blažene čase,
Sijái Ti najlepši je dan;
Zdaj čujemo tužne le glase
O tebi, ti naš Korotán.

Umika se z gore, z doline
Jezika domačega glas;
Vtopila se v morje tajine
Nesteta slovenska je vas.

Res hudi so tujstva navali
Na tebe, oj naš Korotán;
Britkost pa sreá naj ne žali,
Ko slavni obhajamo dan.

Dan krasni, veseli slavimo,
Prevrlému možu na čast;
Moža mi junaka častimo
Ki trden stoji še kot hrast.

Duhoven deluje goreči
V svetišču že petdeset let;
Pastír nam in Oče ljubeči,
Za blagor rojakov unét.

Čebela po rožah dihtečih
Nevtrudna nabira nam slad:
Nabrál si besed Ti gorečih,
Sobratom prekrasen zaklad.
Na travniku cvetko si mlado
V ljubezni preskrbno gojíl:
Mladino, bodočnosti nado,
Z naukom si rajskim pojíl.

Za dom si, svetinjo naroda
Boril se nevstrašen, močán,
Da boljša Slovincem osoda
In lepši prisije jim dan.

Z ognjeno na zborih besedo,
In v listih, ki vedno slové,

Rojakom polajšati bēdo,
Gorelo je Tvoje srcé.

In zrnice vsadil si malo
— Izprosil svet Mohor je rast: —
Drevo je pognalo prezalo,
Ponos je Slovincem in čast.
Ti z jasnim očesom v življenje
Oziraš se danes nazaj;
Zgubljeno ni delo, trpljenje:
Sejal si, mi žanjemo zdaj.

Za vero, za dom, za cesarja
Še delaš, se trudiš, trpiš:
Porók nam rumena je zarja,
Da jasni še dan doživíš.

Za trud, za trpljenje, za delo,
Naj v raju Ti plača Gospod;
Spominjal se Tebe veselo
Slovenski na veke bo rod!

Janez Bilec.

vzgojevanji, potem smemo brez skrbi gledati v bodočnost.

Naj bi bil sad pohoda severnih bratov ta: da smo se spoznali, pobratili i zjediniili za zmerom. Čehi naj bodo vsi kot jeden mož za nas, i vsak Slovenec naj stoji s Čehi v boji proti skupnemu neprijatelju. Ljubezen ne pozna meje, kojo nam so nemili dogodjaji v davnem času stavili.

Slavoljub.

Iz Kamnika, 19. avgusta. Velikega Šmarna dan je bil za naše mesto dan veselja. Praznik, sam na sebi slovesen, zlasti za našo farno cerkev, ki je Mariji posvečena, podvojil se je s tem, da je ta dan pel č. g. Josip Benkovič novo mašo. Pridigoval je čast. gosp. P. Konstantin Luser. Arhidijakon novomašniku je bil preč. g. Janez Legat, profesor v Trstu. Po sv. maši so imeli duhovniki in bogoslovci obed v farovžu, svatje pa v Podgorji na novomašnikovem domu. Pri obedu v farovžu je prebral prof. Legat novomašniku došle telegrame; potem so se vrstile mnoge in razne napitnice na novomašnika, na dekana, na prof. Legata, na duhovščino Ljubljanske in Tržaške škofije itd. Kakor pred farno cerkvijo, tako je bilo tudi pri rojstni hiši vse okrašeno z mlajčki in zastavami. Na polji, kjer se pot zavije z glavne ceste proti rojstni hiši, stal je slavolok z napisom na eni strani: „Srčno pozdravljen v domači vasi, novomašnik!“ in na drugi strani: „Sreča s Tabo in mir!“ — Bog Ti daj, gosp. novomašnik, trdnega zdravja in moči, da bi mogel mnogo let uspešno delovati v časni in večni prid svojega naroda!

Naj omenim pri tej priliki veselo novost, da se v našem mestu snuje katoliško rokodelsko društvo. Menim, da pride kmalu v življenje, ker stvar leži v pravih rokah. Vi pa, vrli Kamničanje, pristopajte takoj, ko se društvo osnuje, v obilnem številu v krog „društva rokodelskih pomočnikov“.

S Koroškega, 18. avgusta. Grozno jezi tukajšnje prusjane Einspielerjeva slavnost, na katero se ves slovenski Korotan navdušeno pripravlja, in nikakor ne morejo zaslepljenci umeti, kako da si Slovani na „nemških“ (?) tleh korotanskih kaj takega drznejo. Potrpajte, dne 21. avgusta bodele že videli, kakó. Kako nestrpljivi da so naši nemški sosedje, pravil mi je tudi Beljaški c. kr. zemljemerec. Ker je na Koroškem slovenščina in nemščina v rabi kot deželni jezik, dala je finančna gosposka tudi zemljemerske tiskovine v obeh jezikih — toraj utrakvistično natisniti in tistih se sedaj Beljaški kakor tudi drugi c. kr. zemljemerici poslužujejo in jih kmetom pošiljajo, tako slovenskim, kakor tudi nemškim. Prusjanom ni všeč, da nemški Korošec dobiva utrakvistične tiskovine in zahtevajo čisto nemške. Jaz mislim, da jih mora sprejemati prav tako rad, kakor jih sprejema slovenski njegov sosed. Če ima pa nemški kmet ondi pravico, za-se zahtevati čisto nemških, naj se je poslužuje tudi slovenski orač, kajti davek poslednjega je prav tako s krvavimi žulji prislužen, kakor prvega. Vsakemu svoje! pa bo mir besedi, če niste zadovoljni, da bi imeli vsi enake pravice.

Iz Gradca, 18. avgusta. Javna varnost je v Graški okolici čedalje slabejša, če prav v mestnem odboru niti jednega Slovenca nimajo. To omenim zaradi tega, ker Ljubljanski dopisuni po tujih časnikih vedno Ljubljanski slovenski mestni zastop grde, kedar kje kakega poredneža nekoliko nasekajo, češ, ta je vzrok, da ni varnosti v deželi in po Ljubljanski okolici. O ropnih napadih se pa iz Ljubljanske okolice prav malo sliši. Tem pogostejše javljajo se pa le-ti v Graški okolici in to po dnevu in po noči, kakor nanese predrznim klavitevom ravno čas in prilika. Kolikor se danes spominjam, imela je od letošnje spomladi tukajšnja deželna sodnija že morda desetkrat opraviti z lopovi, ki so si hoteli po sili prisvojiti tuje blago. Včeraj stali so pred porotniki že zopet trije taki tiči — hlapci, ki so po noči dné 18. junija na cesti proti Puntigamu napadli mirnoidočega hlapca in so mu denar in palico vzeli. Ob 11. uri po noči je bilo, ko sreča omenjeni hlapec štiri hlapce na imenovani cesti. Eden, ki je bil pijan, zaleti se vanj, če prav se je vsem štirim prav na kraj ceste ognil. Hlapec nič ne reče in hoče urno dalje, kar skoči k njemu drug iz četvorice, prime ga za roko, rekoč: „Nič se ne bojte, saj se Vam ne bo nič zgodilo!“ V tem ga pa že tretji po glavi poči, da mu je klobuk odletel. Napadenec se pripogne po klobuk, med tem ga eden napadovalcev prime krepko čez život in roke, drugi mu pa seže v žep pod telovnik po de-

narnico. Petindvajset goldinarjev je imel notri, in še tisti niso bili njegovi, temveč gospodarjevi ter jih je nesel kot plačilo nekemu človeku, ktere ga slučajno ni dobil domá. Ko mu roparji listnico spraznuje, vtakne mu jo eden izmed njih zopet v žep, rekoč: „Na, to pa ti spravi!“ Grozili so se mu tudi, da ga bodo na mestu ubili, če jim ne dá takoj denarja.

Porotniki so jih spoznali krivim hudodelstva ropa z 9 proti 3 glasovom. Sodnija jim je prisodila: dvema po tri leta, tretjemu pa tri leta in šest mesecev hude ječe in pa na mesec po dvakrat trdo ležišče. Po prestani kazni pridejo vsi trije pod policijsko nadzorstvo.

V teku dobrega tedna pripovedovali so božjepotniki, ki hodijo iz Gradca skozi Rosenberg k Mariji Tolažnici (Maria-Trost) na božjo pot, da je pred dobrimi 8 dnevi napadel ondi lopov neko pekinko in ji vzel ves denar, ktere ga je imela žena precejšnjo svoto seboj. Na Vel. Šmarna dan napadla sta v omenjenem gozdu dva otročaja lajnača, ki je šel s svojo „muziko“ z božje poti in sta mu vzela ves zaslužek, 2 gld. 80 kr.

Iz teh treh slučajev je že kolikor toliko razvidno, da niso Slovenci vzrok, če je lopovov vedno več — tudi po nemških krajih.

Domače novice.

(Presvitli cesar) se je potom c. kr. deželnega predsedništva zahvalil kranjskemu deželnemu odboru, kupčijski zbornici, mestnemu zastopu, veteranskemu društvu, mestnemu zastopu in meščanski gardi v Novem mestu in občinskemu zastopu v Gorenjem Logateci za čestitke povodom Najv. rojstnega dné.

(Sv. birmo) delili bodo premil. g. knezoškof Ljubljanski meseca septembra po sledečih farah dekanije Kočevske in Metliške: 7. septembra v Starem Logu (Alttag); 8. v Kočevji; 9. v Reki (Rieg); 10. v Fari pri Kostelu; 11. v Osilnici, kjer bode tudi posvečevanje farne cerkve; 13. v Koprivniku (Nesselthal); 14. v Starem Trgu pri Poljanah; 15. v Črnomlji; 16. na Vinici; 17. v Dragatušu; 18. v Metliki; 19. v Podzemlji; 20. v Semiču.

(Mil. g. knezoškofu Ljubljanskemu, dr. Jakobu Missiji), izročila je v četrtek po cesarski maši mnogoštevilna deputacija kranjskega veteranskega društva pod vodstvom svojega stotnika J. Mihaliča lepo izdelano diplomu, s katero se vladika imenuje veteranskega kora častnim članom. Pri tej priliki podaril je prevzv. gospod 100 gld. veteranski bolniški zalogi.

(Duhovske spremembe v Ljubljanski škofiji.) Č. g. Matija Lavrič, župnik v Novi Oselici, dobil je faro Studenec pri Krškem; č. g. Martin Molek, kapelan v St. Martinu pri Litiji, pa faro Sava ob južni železnici.

(G. deželni predsednik baron Winkler) se je včeraj odpeljal na Dunaj.

(Imenovanji.) Gosp. R. Samsa je imenovan vodjem zemljiške knjige pri c. kr. deželni sodniji v Ljubljani; g. J. Beninger je imenovan vodjem zemljiške knjige pri okrajni sodniji v Kamniku.

(Stritarjevih zbranih spisov) je izšel 9. snopič, v katerem se pričenjajo pripovedni spisi.

(Prememba posesti.) Gostilničar g. Klun je kupil hišo gospe Podkrajškove v Trnovskih ulicah za 7000 gld.

(Sumljiv človek.) Ko se je sinoči po deveti uri tukajšnja stolna cerkev zapirala, čepel je v nekem stranskem kotu skrit človek. Kaj je tukaj ob tem času iskal in nameraval, se laglje misli, kakor pové. Ko mu je čvrsti mestni redar roki v železje zašil, rekel mu je: „Bog vé, da nič hudega nisem mislil.“ A mestni váruh se v svojem poslu ne dá motiti, ker ga dobro pozná kot uzmoviča, ki je gosposki že dokaj opraviť dajal. Kakor se nam zanesljivo pové, bilo je to človeče navadni barabapostopač, domačin, sicer krepke postave, ki bi se pa rajše z izmikanjem, kakor pa z delom živil. Dasi še mlad, neki že več ječ znotraj dobro pozná; bil je že tudi v Gradiški zaprt. — Tak žalostni slučaj prigodil se je v tukajšnji stolnici v kratkem že v drugo. Človek mora zares zamoriti v sebi vsa človeška čutila, da se na taka pota podá in da še celó svetišča božja niso več varna pred njim.

(Razpisana) je služba državnega pravdnika pri c. kr. okrožnem sodišči v Novem mestu, oziroma služba državnega pravdnika v področji Graškega drž. nadpravdníštva. Prošnje do 6. septembra c. kr. drž. nadpravdníštvu v Gradci. Prošilec morajo dokazati v prošnji s spričevalom, da so zmožni slovenščine.

(Deška meščanska šola na Krškem) je izdala letno poročilo za 1886/7. V poročilu je na prvem mestu spis „Naš šolski vrt“. V I. razredu je bilo koncem leta 22, v II. razred 9, v III. razredu 11 učencev. Podučevali so gg.: Ivan Lapajne, ravnatelj in okr. šolski nadzornik, Ivan Knavs, katehet, Jos. Bezljaj, Jarnej Ravnikar. Prihodnje šolsko leto se prične 17. oktobra.

(Vabilo.) Prostovoljna požarna bramba v Kamniku priredi povodom Najvišjega rojstnega dné Njegovega Veličanstva presvitlega cesarja Franca Josipa I. v nedeljo dné 21. avgusta 1887 popoldne ob 5. uri na vrtu gosp. Fišerja veselico s tombolo, ktere čisti dohodek je namenjen fondu za podporo bolnih udov požarne brambe. Pri tej veselici sodeluje iz posebne prijaznosti tukajšnje pevsko društvo „Lira“ in tukajšnji orkester. Zvečer umetalen ogenj. Vstopnina prosta. Pri neugodnem vremenu preloži se veselica na prihodnjo nedeljo. Ker je namen dobrodelen, nadeja se obilne vdeležbe odbora.

(Starinske najdbe.) Iz Starega trga pri Loži se nam piše 18. t. m.: Zaradi starin že več dni preiskuje tukajšnja okolico g. Pečnik s Krškega. Poklical ga je oskrbnik grajščine Šneperske, ki je lastnina kneza Schönburg-Waldenburga. Ker so tukaj stanovali starodavni ljudje, hotel je knez, da znani preiskovalec starin g. Pečnik preišče okolico. Blizo grada (Schneeberg) je vas s cerkvijo sv. Marjete. Tukaj g. Pečnik zapazi staro zidovje in najde čudno pokopališče, ki je podobno zidani in obokani kapelici. V enem takem grobu najde dva mrliča; v drugem in največjem grobu pa tri mrliče, ki so vsi ležali na zobéh, eden poleg drugega. Kostí so še dobro ohranjene. Grob je bil pokrit s tremi kamnitimi ploščami, na kterih so lepi rimski napisi. Plošče so od Nabrežinskega kamna. G. Pečnik trdi, da enako čudno pokopališče še niso našli na Kranjskem. Trije mrliči skupaj v enem grobu, in na grobu tri plošče z napisi. Učenjaki bodo raztolmačili napise. Grobi so iz rimskih časov, ker so se zraven našle čepinje od rimskih posod. Mrliči pa niso imeli družega pri sebi, kakor vsak eno bronasto zapono od pasa in razbito steklenico za solze. Jedno glavo so vzeli v grad. Ko prst trebijo iz nje, najdejo v prsti srebrn prstan.

(Hribolazci) se jako pohvalno izražajo o gostilni ali „turistskem domu“ pri Bohinjskem jezeru, ktere ga so letos odprli. Prostora je ondi za 35 popotnih, jed in pijača pa tudi ni draga. Sobe se računijo na dan po 70 kr., 80 kr., pa tudi po 1 gld., kakor že so. Soba z dvema posteljema veljá poldrugi goldinar. Tudi na promet se ni pozabilo, kajti dan na dan drdrazo zasobni vozovi in pa cesarska pošta med Blejskim in Bohinjskim jezerom gori in doli.

(Trboveljska razstava.) Kdor misli ondi kaj razstaviti domačih pridelkov, kar si že bodi, oglasi naj se zadnji čas do 15. septembra pri dotičnem odboru. Kakor se čuje, oglasilo se je do sedaj še jako malo sadjarjev in poljedelcev. Južna železnica dovolila je na svojih progah Maribor-Ljubljana in Brežice-Zidanmost za blago, namenjeno na razstavo, za tje kaj in nazaj 50% znižano vožnjo. Plača se voznina od blaga le tje in se popelje nazaj zastonj, če se vrača prvotnemu gospodarju in prvotnemu kraju, kjer se je pridelalo. Vendar pa na takih pošiljativah ne smé biti nobenega zadatja. Razstavna lopa je že dodelana ter je 60 metrov dolga in 9 metrov široka.

(Toča) pobila je dné 17. t. m. popoldne po Mariborski okolici in je napravila veliko škode na trsji, na sadji in po polji.

(Umrli je) v Pragi 16. t. m. Ferdinand Náprstek, češki rodoljub in pisatelj. V mladosti je prepotoval Avstrijo, Švico, Nemčijo, Francijo, Belgijo in Anglijo. Po svojem očetu je podedoval veliko premoženje in je radodarno podpiral češko književnost in umetnost. Velik del svojega premoženja je daroval še pred smrtjo za dobrodelne in rodoljubne namene.

(Stražniki) v deželno-kulturni službi imeli bodo na Štajarskem od cesarskega namestnika določeno jim službeno znamenje, po kterem jih bo lahko že od daleč spoznati in ktero bodo morali v

službi vedno na zunanji obleki nositi. Znamenje je podolgasto-okrogla tablica, ki je posrebrana. Dolga je 88 mm., široka pa čez sredo 66 mm. Na sredi ima na vzboknjemem grbu štajarskega pantra, nad grbom v sredi jelko, na desni vrhov grm, na levi hrastov brst, pod grbom pa v sredi jelenovo glavo z rogovi, ob desni in levi pa po eno ribo. Na desni od grba je zgoraj vpodobljeno jabolko z mladiko, v sredi melona in spodaj vinska trta s perjem. Na levi od grba je pa snop žitnega klasja.

Razne reči.

— Dober nauk. Knez Evzebij Lobkovic je bil več let prvi minister na Dunaji ob času Leopolda I. umrlega l. 1705. Takrat pa naša metropola ni bila še v tej obliki, kakor jo dandanes obdajujemo. Ceste so bile v zelo slabem stanju. Če je le malo deževalo, bilo je blata obilno še po notranjem mostu, kaj še le po predmestjih. Knez Lobkovic kot prvi minister in vrhovni nadzornik Dunaja poslal je več ukazov mestnim očetom, naj vendar bolj skrbé za snago, pa starešinstvo se ne zmeni za to. — Zdaj pa knez nastopi drugo pot. — Povabi župana Fikenčerja k sebi. Župan se pripelje ob določeni uri v svoji uniformi pred ministrovo palačo. Prav prijazno mu gre knez par stopinj nasproti, pa ob enem obžaluje, da nima časa dolgo z njim se muditi doma, ker ga nujna zadeva ravno zdaj kliče drugam. Da pa vse eno ne bo obisk zastoj, povabi župana, naj k njemu prisede, a svoj voz naj pošlje domú. Potoma se bodeta pomenila, in ko dojdeta v ulico, kjer župan stanuje, bo lahko izstopil. Kaj pa, da tako laskayega povabila župan ne more odbiti. Peljati se s prvim ministrom — knezom Lobkovicem v prekrasni kočiji, ui kar si bodi! Izstopil bo pred lastno hišo iz knezevega voza, gotovo mu minister takrat še roko v slovo podá — in to pri belem dnevu, ko ravno tam toliko ljudi prehaja — kolika čast. Nekteri že vedó, da je v službenih zadevah bil poklican h knezu, sedaj ga ta sam pripelje domú — to bo govorjenja! Take ali enake misli obhajale so gotovo gosp. Fikenčerja tisti trenutek. Ukaže toraj svojemu vozniku oditi domú, a sam ponosno sede k ministru v kočijo. — Nič se jima ne mudi govoriti o službenih razmerah, le o vremenu se pogovarjata. Kar naenkrat pa ministru beseda zastane, začuden se ozira okrog. Bila sta ravno v najgrši ulici. „Zgrešili smo pravo pot“, začne knez, „prosim Vas, izstopite tu, zakaj jaz moram naglo na ravno nasprotno stran!“ Kočija obstane, strežaj pristopi, hoteč g. županu pomagati iz voza. Ali ko ta zapazi toliko blata na cesti, se zelo prestraši. Ubogi čevljički in svilnate nogovice v taki brezgii! — „Ekscelexca! smem Vas prositi, naj voznik še nekaj časa dalje pelje?“ — „Nikakor mogoče! Vsaj četrť ure me že pričakujejo“, odgovori knez. Rad ali nerad mora g. župan iz voza in pri prvi stopinji zagazi že do členkov v blato. Minister se na glas zasmehja in se naglo odpelje. — Od tistega časa pa tudi ni bilo treba ukazavat magistratu, naj bolj za ceste skrbi.

— Pruski kralj Friderik Viljem, umrl l. 1740, ni bil tolik prijatelj umetnostim, kakor njegov sin Friderik II. Če je le mogel, je učenjakom ktero zasolil. Akademija v Berlinu mu je bila že davnej trn v peti. Da bi jo nekoliko spravil v zadrego, stavljal je enkrat vprašanje: „Zakaj se šampanjec péni, ko se toči v kozarce?“ — Razžaljane so se čutili učenjaki akademije, ker dobro so vedeli, da se kralj le iz njih vednosti s tem vprašanjem norčuje. Eden pa je imel toliko poguma, da je stavljal predlog: naj se kralju pismeno odgovori, in sicer v tisti obliki, v kakoršni je kraljevo pismo. Njegov nasvót je bil po daljšem razgovarjanji sprejet in kralju odposlan. Odgovor se je pa tako-le glasil: „Ponižno podpisani udje Berolinske akademije hočejo z veseljem spoiliti kraljevo povelje, a da se to omogoči, je potreba, da Njih Veličanstvo pošlje iz kraljeve kleti 50 steklenic najboljšega šampanjca akademiji. Najmanj toliko ga je potreba, da se v praktičnih poskušnjah korenito vzrok pénenja dožene in Njih Veličanstvu povoljno odgovori na težko vprašanje, zakaj da se šampanjec péni, ko se toči v kozarce.“ — Friderik Viljem pa je za dobro spoznal, tiste steklenice še nadalje pustiti v svojih kletih, če prav za to ne dobi še pravega odgovora na svoje vprašanje: „zakaj se šampanjec péni“.

— Francoski kralj Ludovik XIV. pregledoval je enkrat velik oddelek svoje armade. Tudi nekaj njegove „švicarske garde“ je bilo zraven. Neki kmetovalec tiste vasi, kjer se je ravno parada vršila, pa žalosten zapazi, kako mu je ravno garda poteptala na njivi ves grah. Čudo! čudo! Kaj se vse dandanes godi! zavpije tako na glas, da ga je tudi kralj slišal. Pokliče ga pred se in vpraša, kaj je tako čudnega. Sire! pogledajte tam le mojo njivo! Grah sem sejal na njo, a zrashi so pa „švicarji“. Kralj se veselo zasmehja in povrne škodo, ktero je napravila njegova garda.

Telegrami.

Dunaj, 20. avgusta. „Wiener Zeitung“ je objavila cesarjevo lastnoročno pismo z dné 18. avgusta najvišjemu dvornemu kamorniku Trautmansdorfu, da se namesto zlate medalje za umetnost in vedo ustanovi častno znamenje za priznanje posebnih zaslug na polji vede in umetnosti. Častno znamenje je medalja z doprsno podobo cesarjevo na avers-strani, z napisom „litteris et artibus“ na revers-strani; nositi se mora na rudečem traku okoli vratu. „W. Zeitung“ je ob enem objavila več oseb, ki so dobili častno znamenje.

Lisabon, 19. avgusta. Poslanec Ferreira, ki je dal zaušnico mornarskemu ministru, obsojen je na štiri mesece ječe.

Dopisnica vredništva.

G. dop. v K.: Zadeva lokalna in osebna; odiosa restringenda!

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
	opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju		
19.	7. u. zjut.	730.06	+ 9.8	brezv.	d. oblačno
	9. u. pop.	729.88	+ 23.2	sr. zap.	sk. jasno
	9. u. zveč.	732.62	+ 15.0	sl. zap.	megla

Zjutraj megla, dopoldne jasno, popoldne oblačno, veter. Srednja temperatura 16.0° C., za 2.8° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

20. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 55 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „ 80 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 „ 80 „
Papirna renta, davka prosta	96 „ 55 „
Akcije avstr.-ogerske banke	885 „ — „
Kreditne akcije	282 „ 25 „
London	125 „ 75 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 95 „
Ces. cekini	5 „ 94 „
Nemške marke	61 „ 52 1/2 „

Tržne cene

dné 20. avgusta t. l.

Pšenica, hktl.	5 85	Špeh povojen, kgr.	— 64
Rež,	4 06	Surovo maslo,	— 90
Ječmen,	3 25	Jajce, jedno	— 2 5/8
Oves,	2 92	Mleko, liter	— 8
Ajda,	4 06	Govoje meso, kgr.	— 64
Proso,	4 22	Telečje	— 50
Koruza,	5 20	Svinjsko	— 69
Krompir,	2 14	Koštrunovo	— 36
Leča,	12 —	Pišanec	— 40
Grah,	13 —	Golob	— 15
Fižol,	11 —	Seno, 100 kgr.	1 78
Maslo, kgr.	1 —	Slama,	1 60
Mast,	— 66	Drva trda, 4 mtr.	6 20
Špeh svež,	— 60	„ mehka, „	4 —

Izvožno marcno pivo

v steklenicah (31)

dobiva se v pivovarni Janeza Perlesa v Ljubljani

v zabojih po 50 steklenic, steklenice z 5/10 L.

„ „ 50 „ „ „ 7/10 L.

Tuji.

18. avgusta.

Pri **Maltcu**: Alfred Oll, trgovec, z Monaka. — Mader, Fussenegger, Fillnaseher, Gutfreund, trgovci, z Dunaja. — Dr. Konvalinka, profesor, iz Boleaslava. — B. Konvalinka, profesor, z Češkega, — baron Maurer, stotnik, z soprogo, iz Mirna.

Pri **Stonu**: E. Mandl, zasebnica, z Dunaja. — F. Wollmann, inženir, z Dunaja. — H. Zmačil, zasebnica, z Dunaja. — Goetzl, Havlik in Urbanek, zasebniki, iz Prage. — H. Schmidl, trgovec, iz Solnograda. — J. Höfler, trgovec, iz Štajarskega. — L. Rechfeld, nadporočnik, iz Gradea. — J. Tomče, zasebnik, iz Gradea.

Vsem, ki zidajo ali popravljajo kako poslopje, ali sploh potrebujejo **železnino**, priporočajo svojo zalogo železja in v to stroko spadajočih stvari

Andr. Druškovič,

poprej Jakob Nekrep

na mestnem trgu št. 10,

kjer se dobivajo v velikem izboru in po prav nizki ceni: okovi za okna in vrata, štorje za štokadoranje, drat in žebli, vezi za zidovje, traverze in stare železniske šine za oboke, Portland in Roman-cement, sklejni papir (Dachpappe) in asfalt za tlak, kakor tudi lepo in močno narejena štedilna ognjišča in posamezni deli.

Posebno po nizki ceni dobivajo se **stroji in orodja za poljedelstvo**, kakor **mlatiline**, **same ali z vlačilnikom** (Göpel), **stamoreznice**, **čistilnice za žito** (Trieur), **brane in lepo in močno narejena drevesa za oranje**.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.

Išče se stanovanje in hrana za desetletnega nepokvarjenega dečka iz dobre hiše

in sicer v kaki poštenu in krščanski hiši v Ljubljani. — Kedor bi ga hotel sprejeti, naznani naj pogoje in svoj naslov gospodu **Gabr. Jelovšek-u** na **Vrhniki**.

Javna zahvala.

Pri grozovitem požaru dné 8. julija pogoreli so tudi podpisani. Zgorela so poslopja in premakljivo blago.

Zavarovani smo bili pri „Fonçiere“, Peštansko zavarovalni družbi. V pregled škode došli so zastopniki družbe brez zamude in odmerili odškodnino popolnem pravično ter v naše zadovoljstvo. Zato čutimo se dolžni, javno izreči najtoplejšo zahvalo „Fonçieri“, Peštansko zavarovalni družbi, oziroma nje glavnemu zastopniku gospodu Franu Dreniku in priporočati to društvo vsem, ki iščejo zavarovanja. V Ribnici dné 1. avgusta 1887.

Anton Arko, Franc Pust, Marija Česark, Ivan Pelc, Katra Petik, Franca Novak, Mat. Riegler, M. Rizzoli, Anton Novak, Mih. Gruhek, Anton Savelli, Jožef Flesch. (1)

Kdor-koli postavlja ali zida kakošno poslopje in potrebuje **železja**, obrne naj se na

Franc-a Terček-a,

trgovca z železjem na Valvazorjevem trgu št. 5, v hiši e. k. okrajnega glavarstva.

Tu se dobé po nizkih cenah v obilnem izboru:

Vezi za zidovje, opore (traverze) in stare železniske šine za oboke, Portland in Roman cement, stokador in alabaster gips, štorje za štokadoranje, asfalt za tlak, sklejni papir (Dachpappe), štedilna ognjišča (šparherdi) in posamezni deli za zidanje istih: okovi za okna in vrata in druge pri stavbah potrebne stvari.

Za obilna naročila se vljudno priporoča gori podpisani. (22)

ŽELODČEVA ESENCA

lekarna Piccolija

v Ljubljani

To zdravilo napravljeno je po navodu, kojega je priobčil e. k. vladni svetnik in deželno-zdravstveni poročevalec za Kranjsko, g. dr. Emil vitez Stček. Izvrstnost esence potrjujejo zelo učeni zdravniki in tisočero ljudi, ki so jo rabili: ozdravlja želodčeve in telesne bolezni, posebno pa zaprtje, vranjene in jetrne obolenosti, kakor tudi hemoroide ali zlato žilo, želodčno in prehajalno mrzlico in je najboljšo sredstvo zoper gliste pri otrocih.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 gl. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 10 kr. samo v Piccoli-jevi lekarni „pri angelju“ na Dunajski cesti v Ljubljani. — V steklenicah po 15 kr. v Rizzoli-jevi lekarni v Novem mestu in v mnogih lekarnah na Štajarskem, Koroškem, v Primorji, Tirolih, Trstu, Istriji in Dalmaciji. (7) 2